

POSTANOWIENIE Z DNIA 12 KWIETNIA 2001 R.

III KO 53/99

Nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne, o jakim mowa w art. 544 § 1 i 2 k.p.k., orzeczenie Sądu Najwyższego, którym sąd ten oddalił kasację.

Przewodniczący: sędzia SN P. Hofmański.

Sędziowie SN: A. Deptuła, W. Kozielowicz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy w sprawie Jerzego T., skazanego z art. 152b § 2 k.k., art. 247 § 1 k.k. – z 1969 r., z wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wznowienia postępowania

p o s t a n o w i ł stwierdzić swą niewłaściwość i sprawę przekazać Sądowi Apelacyjnemu w L. jako właściwemu rzeczowo i miejscowo do jej rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 27 października 1997 r. skazał Jerzego T. za popełnienie przestępstwa z art. 152 b § 2 k.k. z 1969 r. oraz z art. 247 § 1 k.k. z 1969 r. na karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 3000 zł. grzywny, zaś Sąd Wojewódzki w L. utrzymał w mocy ten wyrok. Natomiast Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 8 kwietnia 1999 r. oddalił kasację obrońcy skazanego wniesioną od wyroku sądu odwoławczego, uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Obrońca skazanego skierował do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania karnego w opisanej sprawie.

Prokurator Prokuratury Krajowej w piśmie z dnia 20 lutego 2001 r. wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 544 § 1 i 2 k.p.k. o właściwości sądu do orzekania w przedmiocie wznowienia postępowania rozstrzyga to którego sądu orzeczenie zakończyło postępowanie objęte wnioskiem o wznowienie (por. St. Zabłocki, w: J. Bratoszewski i in. Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II 1998, s. 742, T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 1998, s. 1065-1066, P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, 1999, s. 890).

W doktrynie zwraca się uwagę, iż w powołanym przepisie znajdujemy zwrot „postępowanie zakończone orzeczeniem”, a nie określenie „postępowanie w którym orzekał” (por. Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, 1997, s. 562-563). W realiach niniejszej sprawy pozostaje zatem do rozstrzygnięcia czy orzeczenie Sądu Najwyższego wydane po rozpoznaniu kasacji obrońcy skazanego mocą którego kasację tę oddalono jest orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 544 § 1 i 2 k.p.k.

Odnosząc się do tego problemu należy przede wszystkim podkreślić, iż oddalając kasację Sąd Najwyższy orzeka jedynie o niezasadności skargi kasacyjnej, i w żadnym wypadku nie wkracza w sferę w której zaskarżony kasacją wyrok korzysta z powagi rzeczy osądzonej (por. P. Hofmański i inni. Komentarz T. II 1999, s. 896). W takiej sytuacji to właśnie ten wyrok jest „orzeczeniem kończącym postępowanie karne” (por. m.in. uzasadnienie uchwały Pełnego Składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2000 r., I KZP 37/2000, OSNKW 2000, z. 9-10, poz. 78).

Należy zatem uznać, iż nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne, o jakim mowa w art. 544 § 1 i 2 k.p.k., orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w wyniku rozpoznania kasacji mocą którego kasację tę oddalono.

Kierując się powyższym należało stwierdzić niewłaściwość Sądu Najwyższego do rozpoznania niniejszego wniosku o wznowienie postępowania i sprawę tę przekazać Sądowi Apelacyjnemu w L. jako rzeczowo i miejscowo właściwemu do rozpoznania wniosku obrońcy skazanego Jerzego T. o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w L. z dnia 10 marca 1998 r. (art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 544 § 1 i 2 k.p.k.).